

РЕШЕНИЕ

№ 6483

гр. София, 18.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 08.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3803** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.118а от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], срещу Решение No 1040-21-279/20.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата на дружеството против Разпореждане No РЖ-5-21-00711290/30.01.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ-С. град. С обжалваното пред Директора на ТП на НОП разпореждане е разпоредено дружеството-жалбоподател в качеството му на осигурител да внесе сумата по ревизионен акт за начет No РА-5-21-00702158/13.01.2020 г. на ТП на НОИ-С. град.

В жалбата, поддържана и в с.з. се развиват подробни доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваните актове и се иска съдът да ги отмени.

Ответникът по жалбата, чрез процесуалния си представител, оспорва основателността на жалбата и моли съда да я отхвърли.

Представител на СГП, редовно уведомени, не се явява.

От фактическа страна.

По данни от административната преписка Г. Ц. Ц. е работила в [фирма] от 20.06.2018 г., по силата на Трудов договор № 025/19.06.2018 г. за пълен работен ден - 8 часа до 14.10.2018 г., когато договора е прекратен със Заповед № 022/12.10.2018 г. Във връзка с бременност и за раждане на дете на 23.09.2018 г., от дружеството са представяни за лицето удостоверения по образец приложение № 9 към чл. 8. ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО за болнични листове за периода 09.08.2018 г. до 23.08.2019 г., във връзка с което са изплащани парични обезщетения от ДОО.

Със Заповед № ЗР-5-21-00701961/13.01.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО е възложена частична ревизия на [фирма], във връзка с която е издаден Ревизионен акт за начет /РАН/ № РА-5-21-00702158/13.01.2020 г. за установен начет в размер 5 141,72 лв., от които 4 734,78 лв. главница и 406,94 лв. лихва от неправомерно изплатени парични обезщетения за бременност и раждане от ДОО.

След възражение срещу РАН, с мотивирано заключение е прието, че следва да се издаде разпореждане за събиране на горната сума. Според заключението, от счетоводителя на дружеството Н. Г. С. са подадени данни по електронен път досежно Г. Ц. Ц., както и удостоверения по образец приложение № 9 към чл. 8, ал. 1 от Наредбата за паричните обезщетения и помощи от ДОО относно правото на лицето на парично обезщетение поради наличието на 12 месеца осигурителен стаж.

Във връзка с горното е издадено Разпореждане № РЖ-5-21-00711290/30.01.2020 г., с което е разпоредено [фирма] да внесе сумата по РАН.

След обжалването на разпореждането с жалба от 20.01.2020 г. е постановено процесното Решение № 1040-21-279/20.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. -град. с което жалбата е отхвърлена като неоснователна.

От правна страна.

Жалбата, като подадена в срок и от легитимирано лице, е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Разпоредбата на чл. 48а от КСО (изм. ДВ, бр. 109 от 2008г., в сила от 01.01.2009г.) създава право за осигурените лица да получават обезщетение за бременност и раждане при условие, че са придобили осигурителен стаж с продължителност 12 месеца като осигурени за риска общо заболяване и майчинство. На понятието "осигурено лице" е дадено легално определение с допълнителната разпоредба на § 1, ал. 1, т. 3 от Кодекса за социално осигуряване. Съгласно дефиницията, която се съдържа в законовия текст, "осигурено лице" (по смисъла на част първа на кодекса) е

физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски, а според изречение 2, лицето се смята за осигурено и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 от КСО. Майчинството, като осигурен социален риск, предвиден в чл. 2, т. 4 от КСО, е уредено с разпоредбите на чл. 48 до чл. 54 от същия кодекс. За да възникне право на обезщетение за бременност и раждане по чл. 48а от КСО при настъпване на осигурителния случай бременност и раждане, законодателят е приел условие - осигуреното лице за общо заболяване и майчинство да е придобило осигурителен стаж с продължителност 12 месеца като осигурено за този риск.

В случая не е имало спор между страните по делото, че между жалбоподателя и Г. Ц., в чиято полза е изплатено паричното обезщетение при бременност и раждане, съществува валидно трудово правоотношение, че А. има качеството на осигурено лице по смисъла на §1, ал.1, т.3 от КСО и че от страна на ТП на НОИ – С. град на Ц. е изплатено обезщетение за бременност и раждане в размер на 4734.78 лева по представени от осигурителя [фирма] болнични листове за бременност и раждане, в които е вписано, че лицето има изискуемия осигурителен стаж по чл.48а от КСО. От събраните в ревизионното и в съдебното производство писмени доказателства (регистър на осигурените лица и регистър на трудовите договори) е безспорно обаче още, че осигурената жена не е имала предварително придобит осигурителен стаж с продължителност 12 месеца, през който да са били внасяни осигурителни вноски за риска общо заболяване и майчинство и че натрупаният от нея осигурителен стаж като осигурено лице за общо заболяване и майчинство е с продължителност по-малка от законовоизискуемата към датата на настъпване на осигурителния риск. Това обстоятелство по същество не е оспорено и от самия жалбоподател, независимо от декларираните от него данни в представените болнични листи. Ето защо, независимо че Ц. е била осигурено лице през времето на настъпване на осигурителния случай бременност и раждане, за нея не е възникнало право на парично обезщетение за бременност и раждане по чл. 48а от КСО поради това, че не е придобила предварителен 12-месечен осигурителен стаж като осигурена за този риск. А след като тя не е имала право на парично обезщетение за бременност и раждане, то и изплатеното в нейна полза обезщетение е без правно основание, с което са нанесени щети на ДОО в размер на получената от нея сума. С факта на подаване на болничните листи с невярно попълнени в тях данни по отношение на осигурителния стаж на осигурената жена, осигурителят и жалбоподател в настоящото производство е станал причина за неправомерното изплащане на процесното обезщетение при бременност и раждане. Аргумент за пряката причинна връзка между поведението на осигурителя и настъпването на вредите се извежда и от разпоредбата на чл.3, ал.1 от НИИПОПДОО, където в ал.1 е посочено, че паричните обезщетения за бременност и раждане се изплащат при ползване на отпуск въз основа на болничен лист със задължително попълнени данни от осигурителя относно правото на парични обезщетения. С тази разпоредба е установено задължение на осигурителя да попълва данните относно правото на парично обезщетение на осигуреното лице и всяко неистинско удостоверяване в придружаващите болничните листи документи, което не отговаря на действителните факти и обстоятелства, представлява противоправно действие, извършено в нарушение на законоустановения ред.

Не се споделя разбирането в жалбата, че дружеството не е сред кръга на лицата,

визирани в разпоредбата на чл.110, ал.1 от КСО, защото именно с неговите действия по невярно отразяване на осигурителния стаж се е стигнало до неправомерното изплащане на парично обезщетение на Ц. за процесния период. Според нормата на чл. 110, ал. 1, т. 1 от КСО ревизионни актове за начет се съставят на физическите или на юридическите лица за причинени от тях щети на държавното обществено осигуряване от издаден документ с невярно съдържание, а именно такъв е послужил за изплащането на обезщетението. Фактът, че осигурителният орган също е имал задължение да извърши проверка на данните от значение за изчисляване и изплащане на паричното обезщетение и при констатиране, че лицето няма право на парично обезщетение, е следвало да постанови отказ, не променя обстоятелството, че осигурителят е попълнил документ с невярно съдържание, в резултат на което са настъпили щети за ДОО и не го освобождава от отговорността му по чл.110, ал.1, т.1 от КСО.

Неправилно е становището на жалбоподателя, че отговорността за вреди следва да се носи от осигуреното лице Ц., която се е обогатила неоснователно с полученото от нея парично обезщетение. Основание за ангажиране на отговорността за вреди по чл.110, ал.1, т.1 от КСО е извършването на противоправно деяние, в резултат на което е причинена щета на ДОО, а не произтичащото от него облагодетелстване на трето лице, поради което отговорността по този ред се носи от лицето, причинило щетата, а не от осигуреното лице, получило плащанията. Извън това, изплатените въз основа на представените от осигурителя болнични листове са получени добросъвестно от осигуреното лице, което изключва възможността за възстановяването им в осигурителните фондове по реда на чл.114, ал.1 от КСО. Най-после имуществената отговорност по чл.110, ал.1 от КСО е насочена към лицето, причинило вредата, без значение дали то самото се е облагодетелствало или не. Затова, като е издал разпореждане за събиране на сумите по ревизионния акт за начет, с който дружеството е задължено да възстанови нанесените на ДОО щети от неправилно изплатено парично обезщетение поради бременност и раждане административния орган е действал правилно и в съответствие с данните по спора и приложимия материален закон. Потвърждавайки неговият акт директорът на ТП на НОИ също е процедирал законосъобразно и постановеното от него решение не страна от визираните в жалбата пороци. И тъй като, от извършената служебна проверка се установява, че и двата акта са издадени от компетентните за това органи, при спазване на административно производствените правила, в изискуемата от закона форма, мотивирани са и съответстват на целта на закона, съдът счита, че не са налице основания за отмяната им като незаконосъобразни.

По изложените съображения жалбата срещу горепосочените актове е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Страните са претендирали разноски по делото, поради което съдът се произнася по дължимостта им в полза на представляващия ответника в производството в минималния размер от 120 лв.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма] с ЕИК[ЕИК], срещу Решение No

1040-21-279/20.03.2020 г. на Директора на ТП на НОИ-С. град, с което е отхвърлена жалбата на дружеството против Разпореждане No РЖ-5-21-00711290/30.01.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ-С. град.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в четиринадесетдневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: